

[Ragnhild Andersen.]

gang, og det er vel da et spørgsmål, om lovforslaget ikke, hvis det er påkrævet, kan ændres mellem anden og tredje behandling.

Der er over for mig rejst spørgsmålet om enkepension til kvinder, med hvem der er indgået ægteskab efter hjemkomsten fra tyske lejre eller fængsler. Man kan næppe se bort fra, at der her kan være problemer, som bør undersøges, og at man måske bør finde frem til en bedre løsning end den, der er hjemlet i loven.

Ligeledes er spørgsmålet rejst, hvorfor der i modsætning til, hvad der gælder ifølge folkeforsikringsloven, i denne lov kræves total, d. v. s. 100 pct., invaliditet for at få fuld rente. Ifølge folkeforsikringsloven kan man med $\frac{2}{3}$ eller 66 pct. invaliditet opnå 100 pct. rente. For mig at se er der også her et problem, som bør løses.

Ligeledes gøres det gældende, at sager i nogle tilfælde afvises som værende for gamle, skønt der kan ses bort fra anmeldelsespligten. Jeg har af de erhvervshæmmede, som jeg har talt med, fået det indtryk, at en repræsentation for dem i morgen vil henvende sig til folketingsudvalget; formodentlig vil de, hvis de ikke allerede har gjort det, også opsøge ministeren. Jeg håber, at såvel udvalget som ministeren vil se med forståelse på det spørgsmål, der her rejses, selv om det skal erkendes, at det fremkommer på et sent tidspunkt, nemlig nu da lovforslaget allerede er til anden behandling.

Den kommunistiske gruppe rejste ved første behandling af dette lovforslag spørgsmålet om den erstatning til nazismens ofre, som i nogen tid har været genstand for forhandling på regeringsplan mellem den danske regering og Bonneregeringen. Det fremgår ikke af betænkningen og heller ikke af ordførerens bemærkninger, at denne sag har været genstand for drøftelse i udvalget. Alligevel finder jeg, det må være på sin plads, at såvel folketinget som offentligheden får rede på, hvordan det går med den. Føres der stadig væk forhandlinger, er man kommet nogen vegne, eller hvordan forholder det sig? Selv om det ikke egentlig hører under socialministeriet — det ved jeg vel — går jeg ud fra, at den højtærede socialminister eller måske en anden repræsentant for regeringen, efter at spørgsmålet har været rejst ved første behandling, kender til sagen

og kan sige noget herom. Hovedsagen er, at man får rede på, hvordan det står til. Det er en kendsgerning, at adskillige af nazismens ofre blev frygteligt mishandlet og tilredt, nogle skadet for livet af besættelsesmagten, og den tyske regering må være moralsk forpligtet til at yde oprejsning og erstatning for de påførte skader og følger. Derfor beder jeg om, at vi får at vide, hvordan det går med forhandlingerne om de tyske erstatninger.

Med disse bemærkninger skal jeg i øvrigt tilsige min gruppes medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker udvalget for det arbejde, der er udført. Der er, som af udvalgets ærede ordfører sagt, nedsat et udvalg med departementschef Erik Dreyer som formand vedrørende fiskerensernes eventuelle erstatning.

Det andet spørgsmål, som rejstes, har jeg gjort min kollega finansministeren opmærksom på, altså det afsnit, som vedrører beskatningen af nationalsocialismens ofre.

Til det ærede medlem fru Ragnhild Andersens spørgsmål kan jeg svare, at jeg ikke har modtaget nogen henvendelse, som af det ærede medlem omtalt. Der er ikke mig bekendt anmeldt nogen deputation, men kommer en sådan, vil jeg naturligvis tale med den. Der føres stadig forhandlinger vedrørende de konkrete erstatninger, men jeg er ikke i stand til at oplyse noget om den øjeblikkelige situation.

Hermed sluttede forhandlingene.

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i konfiskationsloven.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2053, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 891).